

jaa at Hustruen, hvis hun ikke inden disse gør sin Ret gældende, anses for at have samtykket i Gaven. Hustruen maa have Valget, om hun vil forlange Erstatning straks af Mandens Særeje, eller om hun vil vente, indtil Stifte af Fællesboet af en eller anden Grund finder Sted, hvilket sidste naturligtvis er det eneste Alternativ, naar Manden ikke har noget Særeje, hvilket ofte vil være Tilfældet. Har Manden overstrebet, f. Eks. med 1,000 Kr., hvad han uden Hustruens Samtykke kan bortgive, vil Hustruen, hvis hun venter, indtil Fællesboet stiftes, kunne fordrø sig forlods tillagt 1,000 Kr. som Vederlag for hendes Anpart i det bortgivne; hdes Erstatningen straks af Mandens Særeje, ser dette ved, at han indbetaler 1,000 Kr. i Fællesboet, som er det Beløb, han ulovligen har taget deraf, og ved hvis Tilbagebetaling den Tilstand er genoprettet, som fandt Sted før end den ulovlige Bortgivelse.

I Paragraffens 3dje Stykke er det bestemt, at Hustruen i det i dens 1ste Stykke bestemte Tilfælde kan vælge, i Stedet for at angribe Retshandleren over for Tredjemand, at kræve Erstatning af Mandens Særeje eller hans God i Fællesboet, naar det deles, paa samme Maade som i Paragraffens 2det Stykke er bestemt, noget, hvortil Hustruen af let forstaaelige Grunde ofte vil være tilbøjelig, og hvorover Manden ikke billigtvis kan beklage sig.

I den norske Lovs § 14 have der en særlig Regel om Føderaad, gaaende ud paa, at Hustruens Samtykke er nødvendigt til enhver Overtagelse, hvorved Manden af fælles Midler betinger sig eller Hustruen Føderaad, eller hvorved han frasalder Hustruen betinget Føderaad. Vi se imidlertid ikke tilstrækkelig Grund til i denne Henseende at opstille særlige Bestemmelser om Aftægtskontrakter mere end om andre Forsørgelseskontrakter, særlig Livrentekontrakten. Det ejendommelige for Aftægtskontrakten ligger deri, at det er ved Afstaaelse af en fast Ejendom, at der erhverves et aarligt Underhold i Penge eller Varer for den ene eller begge Ægtefæller, og i Almindelighed er en saadan fast Ejendom vel den væsentligste Bestanddel af den aftægtsberettigedes Formue, men begrebsmæssigt fordres dette ikke, ligesom det heller ikke begrebsmæssigt kan fordres, at Aftægten er de paagældendes udelukkende eller væsentligste Eksistensmiddel. Ogsaa ved Livrentekontrakten kan det forekomme, at der for at erhverve Livrenten anvendes den væsentligste Del af Livrentenhyderens Formue, og at Livrenten bliver hans eller hendes væsentligste Subsistensmiddel. Men naar man ikke finder det rig-

tigt, bortset fra § 24, hvorom senere, at opstille særegne Regler for Mandens Ret til at anvende Fællesboets Midler til Erhvervelse af Livrente for sig eller Hustruen eller til at sikre sig eller hende anden livsvarig Forsørgelse, synes der ikke at være Grund til at opstille noget særligt om Aftægt.

Derimod kan der, da Fledføring er en ganske anderledes indgribende Retshandel, være Grund til at opretholde D. L. 5—1—10, skønt en virkelig Fledføring af den i Lovbogen omtalte Natur nu vistnok forekommer yderst sjældent.

ad § 12.

I Lighed med den gældende Ret er her udtalt, at Manden ved Ægtefæltets Indgaaelse bliver personlig ansvarlig for Hustruens forud for Ægtefæltets Indgaaelse paadragne Forpligtelser, saa at altsaa Tyldestignelse for disse kan søges ikke blot i Fællesboet og selvfølgelig i Hustruens Særeje, da hun ikke ved Ægtefæltet ophører selv at være personlig forpligtet, men ogsaa i Mandens Særeje. Dog gælder, ligesom efter den gældende Ret, det anførte kun, for saa vidt ikke andet maatte være vedtaget i en før Ægtefæltet oprettet og tinglæst Ægtepagt.

ad § 13.

I denne Paragraf omhandles Hustruens Udgang til at forpligte Fællesboet.

Hvad angaar hendes Ret til at forpligte Manden og derigennem Fællesboet ved Retshandler, tro vi, at man i det hele taget kan blive staaende ved den gældende Retts Bestemmelser, saaledes som disse ere fortolkede ved en lang og temmelig sikker Praksis, idet de Resultater, som herved fremkomme, vistnok maa siges at være stemmende med Sagens Natur. Men naar dette er saa, vil det være hensigtsmæssigt i Loven at henvise til den gældende Retts Bestemmelser, altsaa til D. L. 5—1—13 og Forordning 11te September 1839 § 7. At gentage disse i uforandret Form, vil ikke være til nogen Nytte, da Lægmand derved dog ikke vil blive oplyst tilstrækkeligt om de gældende Regler, efterjom Vanskeligheden bestaar i at afgøre, naar Mandens Samtykke kan anses for at være tilstede, eller naar Gælden er stiftet til fælles Nytte og uomgængelig Fornødenhed; at forsøge en Slags Kodifikation af de i Praksis antagne Anvendelser af de nævnte Lovbud vil være meget vanskeligt og under ingen Omstændigheder kunne blive udkommende eller mere forstaaeligt for Lægmand end at henvise denne til det nu gældende, der dog ved megen og hyppig Anvendelse er naaet til at blive temmelig almindelig